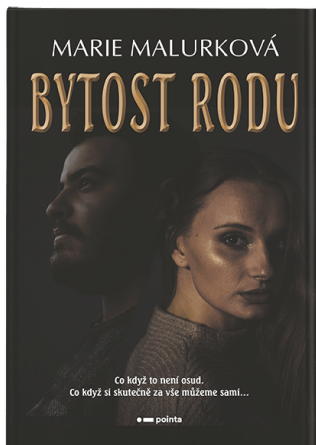

Napínavý román pro ženy konfrontuje osudy tří žen, které se odehrávají ve dvou, vzájemně se prolínajících, časových rovinách.

ANOTACE

Staré rodinné sídlo, ve kterém Larisa vyrostla, skrývá nejedno tajemství. Jednou najde na půdě staré dopisy odhalující nelehký život její praprababičky Vilmy

s násilnickým Hanušem, které ji zcela pohltní. Postupně si začíná uvědomovat nápadnou podobnost v chování svého manžela Viktora a Hanuše. Je to jen náhoda, nebo varování? Čtenář s napětím sleduje proplétání minulosti se současností, stejně jako tajemnou ženu zjevující se v domě. Proč ji vidí jen Larisa? Osud dvou manželských párů

v dramatických zvratech zobrazuje osobní dilemata, potřebu lásky a otevírá úvahu nad tím, kdo nakonec zaplatí za naše chyby.

RECENZE

Vyhaslý kotel, převřely mi brambory. Byla jsem pořád zvědavá, jak se to bude vyvíjet.

Jitka Skoupilová, řezač v tiskárně.

UKÁZKY Z KNIHY

Viktor se probudil na sedačce v obýváku. Hlava mu třesla.

Posadil se a rozhlédl se kolem. Na stole stála karafa s desetiletou skotskou whisky Springbank YO 46% a rozbitá sklenička z broušeného skla, která patřila do sady s karafou. Dárek od Larisy. Košili měl celou od krve. Byla zaschlá. Viktor se podíval na hodinky. Tři hodiny ráno. Snažil se vybavit, co přesně se stalo. Útržky, které si pamatoval, mu nedávaly smysl. Chvilí zíral na košili. Vysoký, šedivý chlápek. Toho si pamatoval. Přerazil mu nos. Něco na něm ho překvapilo, ale za boha si nemohl vzpomenout, co to bylo. Rozhodl se ho zažalovat, takže se určitě neviděli naposled. Řekl, mohl bych být, vzpomněl si Viktor. Ale co? Ještě jednou se pokusil vybavit si tu tvář. Byl opravdu překvapený. Těžko by si vzpomenu, kdy ho naposled něco překvapilo až tak. Povzdech si. Musel si přiznat, že dneska už nic nevymyslí. Nejlepší bude, když se pořádně vyspí. Zvedl se a šel do koupelny. Spolkl dva acylpyriny a špinavé oblečení hodil do pračky. Cestou do sprchy se ohlédl do zrcadla a zůstal překvapeně zírat. Na nose měl zaschlou krev a pod levým okem podlitinu,

která se začínala vybarvovat. Opatrně si sáhl na nos. Zdálo se, že zlomený není. Bylo jasné, že v tomto stavu do práce nemůže. Se značnou námahou se osprchoval a zamířil do postele. Usnul okamžitě.

„Tak ty si chceš hrát?“ Viktor se nuceně zasmál a s obtížemi stoupal do podkrovní. „Proč ne? Teď už víš, co mám rád, tak bychom si to mohli vyzkoušet. Třeba se ti to bude líbit.“ Ozvala se rána. Dveře povolily. Pod kováním se vyštípl kus dveří a Viktora probudil zvuk praskajícího dřeva. Prudce se posadil na posteli. Zíral do prázdna a na čele mu vyrazily krupěje potu. Došlo mu, co udělal.

Jakmile se vzpamatoval z prvního šoku, vyběhl z postele a v obývacím pokoji se natáhl pro telefon. Vzápětí nato zaklel a praštil telefonem na sedačku. Pořád neměl její číslo. Nebyla tam sama, napadlo ho. Ten chlap ji šel hledat. Při vzpomínce na neznámého muže a rozbitý nos ucítil vlnu nenávisti, ale současně se mu ulevilo. Měl psa, určitě ji našel, došel nakonec k logickému závěru. Bylo jasné, že nikoho nezažaluje.

Natáhl se pro klíče od auta a přitom se podíval na hodinky. Hned nato klíče zase položil. Pokud Larisu probudí v šest ráno, nebude s ní rozumná řeč.

Viktor se posadil a postavil rozbitou skleničku na konferenční stůlek. Larisu to bude mrzet, napadlo ho.

„Zarekl jsem se, že nebudu pít. Měl jsem se toho držet,“ řekl nahlas. Opřel hlavu o sedačku a zavřel oči. Kdyby se jim tehdy narodilo dítě. Kdyby! Zarazil své myšlenky. Poslední dobou toho na něj bylo moc. Tak dlouho Larisu utvrzoval

v její méněcennosti, až tomu sám uvěřil. A najednou byla pryč. Nesnášel, když neměl věci pod kontrolou. Vybavil si jejich rozhovor v Tiborově domě a ucítil vzrušení. Chtěl se pohádat. Pohádat se, ovládnout situaci a povalit ji na zem. Chtěl, aby křičela. Zarazil se a s hrůzou si uvědomil, na co myslí. Popadl karafu na stole a obsah vylil do dřezu. Vrátil se k baru a všechno pití vyhodil do koše. Chvilí tupě zíral na koš. Ve spáncích cítil zrychlený tep. Náhle se prudce obrátil a vyšel do chodby. Vrátil se s nákupní taškou. Celý obsah koše naházela do tašky a bez přemýšlení zamířil k popelnici. Jakmile byl zpátky doma, poslal esemesku svému zlatníkovi.

PRO MOU ŽENU. NÁHRDELNÍK. BEZ LIMITU. CENU POŠLI K
POTVRZENÍ. PŘILOŽ TEXT: OMLOUVÁM SE. VIKTOR
SPĚCHÁ

Viktor dopsal adresu Nely a odeslal zprávu.

...

Elias Wolf odložil ranní noviny a natáhl se po telefonu. „Musím něco vyřídit,“ řekl své ženě a zvedl se od stolu.

„Co je tak důležitého, že nemůžeš dočíst noviny?“

„Náhrdelník pro Nekrmanna.“

Eliasova žena se rozesmála. „Jen těžko najdeš nějaký, který by mu slušel. Je samý sval.“

Elias se pousmál a pohladil ji po vrásčité tváři.

„Nemyslíš, že by Nekrmannova milenka mohla chvíli počkat?“ napomenula ho jemně.

„Milenka určitě, pan Nekrmann nikoli,“ odpověděl a usmál se na ni.

„Je to dárek pro manželku i s omluvou. Spěšně,“ dodal na vysvětlenou.

„Dobrý bože!“ spráskla ruce Eliasova žena. „Posílá manželce dárek od stejného zlatníka jako svým milenkám?“ Nevěřicně kroutila hlavou. „Doufám, že jsi alespoň zvedl cenu,“ nezapřela v sobě obchodního ducha.

„Výrazně,“ usmál se Elias.

Když sešel se schodů, minul šperky ve vitrínách a zamířil do trezoru.

Ten kámen objevil loni na burze a okamžitě věděl, pro kterou ženu z něj vyrobí šperk. Vytáhl náhrdelník a spokojeně si pobrukoval. „Tak jsme se dočkali, kamaráde,“ řekl s úsměvem, když náhrdelník ukládal do krabičky s logem zlatnictví.

...

srpen 1903

Drahá Mio,

mé myšlenky jsou temnější než noc, která mě obestírá, a já pročítám Tvé dopisy, aby mě bolest a ponížení, čehož jsem plna, nepřipravily o rozum. Sotva se rozednívá a já toužebně čekám na první paprsky slunce, které mi alespoň na okamžik vnesou světlo do duše.

Ještě pořád si nejsem jistá, zda tento dopis odešlu. Neměla bych Ti to psát. Neměla bych vnášet chmury do Tvého života zalitého sluncem.

Ale není tady nikdo, komu bych se mohla bez obav svěřit, a víc než kdy jindy potřebuji slova útěchy.

Hanuš se včera vrátil opilý. Matka ho požádala, aby se převlékl, ale hrubě ji odbyl. To nebývá zvykem.

Ještě podivnější byla reakce Hanušovy matky, když poslala Martu u domů a sama se zamkla s Amálkou v jejím pokoji. Myslím, že do smrti nezapomenu na strach, který mě sevřel, když otočila klíčem ve dveřích. Proč mě nevzala

s sebou? Jak mě tam mohla nechat stát?! Jak já ji nenávidím! Měla bych ji zabít! Měla bych je zabít oba! Ale nemám k tomu dost odvahy. Nikdy jsem ji neměla. Nenašla jsem ji ani tehdy, když jsi mi radila, abych Hanuše odmítla.

Omluvila jsem se, že si půjdu lehnout. Hanuš neřekl nic. Jen mě sledoval pohledem opilce, ve kterém nebylo nic, co by mi jen vzdáleně připomínalo muže, který za mnou přijížděl, když jsem nosila pod srdcem Amálku. Když jsem stoupala po schodech, šel za mnou. Děsilo mě to. Řekla jsem mu, že mi není dobře a že dnes o jeho společnost nestojím. Zdálo se, že to pochopil. Jak jsem se mýlila!

Vešla jsem do pokoje a chtěla jsem za sebou zamknout. V tu chvíli vrazil do dveří takovou silou, že jsem upadla.

„Ty nemáš právo zamykat dveře v mém domě!“ Larisa sebou trhla a vyděšeně se rozhlédla kolem. Stála v prostorné ložnici a téměř na dosah uviděla Vilmu, jak se zvedá ze země.

„Jsem tvoje žena, ne služka.“

„To neznamená, že bych se nemohl trochu pobavit,“ usmál se oplzle Hanuš.

„Pokud jde o manželské povinnosti, měli bychom se bavit oba, nemyslíš?“

Vilma se snažila o smířlivý tón, aby Hanuše ještě víc nepopudila.

„Ženy se nemají bavit, mají manželovi podržet! To ti otec neřekl?!“

Ta myšlenka ho viditelně vzrušila, protože jeho kalhoty se v rozkroku napnuly.

Vilma byla však tak otřesena urážkou svého otce, že si toho nevšimla.

„Můj otec se nikdy nechoval k mé matce hrubě! Odejdi pryč, prosím, jsi opilý!“

„Odejdu, až budu chtít, teď s tebou mluvím!“

„Promluvíme si ráno. Odejdi, prosím.“

Vilma se snažila ze všech sil ovládnout svůj strach i hněv. Vzhledem k tomu, že se Hanuš nehnul z místa, položila mu ruce na hrud', ve snaze vystrčit ho z otevřených dveří svého pokoje. Vzápětí pochopila, jak osudová to byla chyba.

Hanuš popadl Vilmu za ruku a stáhl ji na postel. Vilma vykřikla. Pak už nebylo nic, co by mohlo Hanuše zastavit. Cítil vůni jejího těla a výkřik naplněný hrůzou katapultoval vzrušení do každické buňky jeho těla. Vrhł se na Vilmu a hrubě jí roztáhl nohy. Váha jeho těla jí znemožnila jakýkoliv pohyb.

„Hanuši, ne! To nesmíš!“ Vilma slyšela jeho přerývaný, zrychlený dech.

„Hanuši, prosím, nedělej to!“ Larisa vykřikla a její hlas se ztratil ve výkřiku Vilmy.

Hanuš jedním prudkým pohybem roztrhl živůtek jejích šatů a obnažil malá, pevná prsa. Vilma se ho snažila ze všech sil odstrčit. Ze zápachu jeho dechu se jí zvedl žaludek. Ucítla, jak do ní pronikl, a vykřikla bolestí. Poškrábala mu obličej. Zoufalstvím nevěděla, co dělá, jen se snažila uniknout. Hanuš hlasitě zaklel a chytil její ruce.

„Otevři oči!“ zařval na ni, když si uvědomil, že Vilma má celou dobu zavřené oči.

Nereagovala.

Sklonil se těsně nad ní. „Otevři oči!“

Vilma cítila, jak s ní hrubě třese a hlavou jí proletěl obraz nahého Hanuše s ochablým přirozením, z čehož se jí zvedl žaludek.

„Otevři oči!“

Tibor taktak uskočil, než Larisa pozvracela podlahu. Zvedla oči. „Tibore?“

Seděla zhroucená v křesle a Tibor sledoval, jak zmateně těká očima po místnosti. Sundal si svetr a přehodil ho Larise přes ramena. Nekontrolovatelně se třásla. Natáhl se, otevřel střešní okno a sklonil se nad Larisou.

„Víš, kde jsi Lariso?“

„Znásilnil ji!“

Když Larisa mluvila, třesem jí cvakaly zuby.

Probrala se ve své posteli.

Jsi silnější, než si myslíš.

Hlas dozníval v její hlavě. Ale kdo jí to řekl? A proč?

„Ty jsi mě vyděsila.“

Larisa se otočila a pokusila se usmát na Tibora, který stál ve dveřích s mokrým ručníkem v ruce.

Chtěla se posadit, ale Tibor byl dvěma kroky u ní a jemně ji zatlačil zpátky do polštáře.

„Ani to nezkoušej.“ Vyměnil ručník na jejím čele za mokrý.

„Kdy jsi přijel?“ zeptala se Larisa.

„Včera. Nevzpomínáš si?“ Tiborovy obavy zesílily.

„Máš pravdu,“ přikývla Larisa. „Jen mi to hned nedošlo. Vzbudila jsem tě?“

„Díkybohu ano.“

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Tak to bych taky rád věděl,“ odpověděl a zamyšleně si ji prohlížel.

„Křičela jsi na celé kolo a vypadalo to, že se s někým pereš. Chvíli mi trvalo, než jsem tě donutil otevřít oči, a pak si mě pozvracela.“

„Na to si vzpomínám, promiň.“

„Neomlouvej se.“ Chytil ji za ruku. „Podařilo se mi tě dostat do postele, téměř okamžitě jsi usnula. Jediné, co jsi řekla, bylo, znásilnil ji.“

Larisa zbledla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Tibor. Proč se ptám? Napadlo ho.

„Hanus Vilmu znásilnil,“ řekla tiše.

Tibor Larisu objal. „Lis, je to minulost. Není nic, co bys pro ni mohla udělat.“

Vysmekla se a zadívala se mu zpřímá do očí.

„Tak proč mám pocit, že celý vesmír je přesvědčen o opaku?!“

„To netuším, Lis. Ale vím, že tohle už není legrace.“

„Taky mě to vyděsilo,“ přiznala Larisa.

Tiborovi začalo kručet v břiše. Larisa se na něj překvapeně podívala.

Pokrčil rameny. „Je čas na oběd a já jsem ještě ani neposnídal.“

„Já vlastně taky ne.“ Jakmile si to uvědomila, dostala hlad.

„Zajdu pro něco k jídlu. Ty zatím odpočívej.“

Když Tibor odešel, Larisa vylezla z postele a po špičkách došla na půdu. Všude bylo čisto. Uklidil, pomyslela si vděčně. Zaposlouchala se, jestli je pořád v kuchyni, a rozhlédla se kolem. Někde přece musí být.

Obešla křeslo a pak dopis uviděla na zemi pod stolem. Zvedla ho. Už věděla, že dopis rozmazaly slzy. Rozhlédla se. „Je mi to moc líto,“ zašeptala do prázdné místnosti a vrátila se do pokoje.

„Proč nejsi v posteli?“ Tibor stál ve dveřích a držel dva talíře. „Objednal jsem plněné tortilly.“

„Jsi úžasný,“ vydechla Larisa napůl leknutím a napůl vděčně.

„Co to máš?“ Tibor se podíval na ruku, kterou se Larisa snažila držet za zády.

„Dopis,“ přiznala neochotně.

Tibor položil talíře na komodu a posadil se na postel. „Lis, netvrdím, že vím, co se tu děje, ale tohle musí skončit.“

„Mám obavy, že to neskončí, dokud nepochopím, proč se mi to děje,“ nedala se Larisa.

Tibor se zamračil. Bylo toho na něj moc. „Dobrá, teď se najíme a potom se domluvíme, co dál, souhlasíš?“

Na odpověď nečekal. Než stačila Larisa cokoliv říct, držela talíř s tortillami.